

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Banku [...] z siedzibą w W.
przy uczestnictwie J. sp. z o.o. z siedzibą w K. i Q. sp. z o.o.
w organizacji z siedzibą w K.
o wpis w księdze wieczystej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego
z dnia 9 listopada 2012 r.

1. prostuje postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 listopada 2012 r., sygn. akt [...], w ten sposób, że w miejsce błędnie wpisanej w sentencji oraz w uzasadnieniu tego postanowienia daty "16 sierpnia 2012 r.", jako daty postanowienia Sądu Rejonowego w K., wpisuje datę "6 lipca 2012 r.",

2. oddala skargę kasacyjną,

3. zasądza od wnioskodawcy na rzecz Spółki J. spółki z o.o. w K. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2012 r. Sąd Rejonowy w K. utrzymał w mocy wpis hipoteki umownej łącznej w kwocie 9 100 000 zł na „...zabezpieczenie oznaczonej wierzytelności Banku [...] z siedzibą w W., wynikającej z określonego stosunku prawnego (ugody oraz weksla własnego), wraz z odsetkami i ewentualnymi kosztami dochodzenia...”, dokonany przez referendarza sądowego w dniu 22 lutego 2012 r. w działach IV ksiąg wieczystych: KW nr [...], prowadzonej dla lokalu mieszkalnego nr 7 w budynku przy ul. M. 19 w K., stanowiącego własność spółki „J.” sp. z o.o. w K., i KW nr [...], prowadzonej dla lokalu mieszkalnego nr 31, znajdującego się w tym samym budynku i stanowiącego również własność wymienionej spółki.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 7 lutego 2012 r. Bank [...] złożył wniosek o wpis hipoteki na podstawie aktu notarialnego z dnia 15 lipca 2011 r., Rep. A nr [...]

, obejmującego oświadczenie o ustanowieniu hipoteki złożone w imieniu spółki J. sp. z o.o. w K. przez A. K. W akcie notarialnym z dnia 15 lutego 2011 r., Rep. A [...], spółka „J.” upoważniła A. K. do złożenia oświadczenia o ustanowieniu na rzecz spółki odrębnej własności lokali o numerach 7, 21, 26, 31 i 43 w budynku przy ul. M. 19 w K. oraz oświadczenia o ustanowieniu na wydzielonych lokalach mieszkalnych hipotek (w tym także hipoteki łącznej) do łącznej kwoty 9 100 000 zł - na rzecz Banku [...] - jako zabezpieczenie zapłaty sumy wekslowej wynikającej z weksla własnego wystawionego przez spółkę „J.”, będącego zabezpieczeniem spłaty kredytu udzielonego spółce pod firmą S. P. sp. z o.o. z siedzibą w Z. na podstawie umowy kredytu budowlanego nr [...] z dnia 28 listopada 2006 r. W dniu 16 lutego 2011 r. A. K. złożyła oświadczenie o ustanowieniu odrębnej własności lokali nr 7, 21, 26, 31 i 43, a ponadto w § 9 aktu notarialnego nr Rep. A [...] ustanowiła na wymienionych lokalach i na związanych z nimi udziałach w nieruchomości wspólnej hipotekę zwykłą łączną na rzecz Banku [...] w kwocie 9 100 000 zł. Wniosek spółki „J.” o wpis ustanowionych hipotek został jednak postanowieniem Sądu Rejonowego w K. z dnia 25 marca 2011 r. oddalony ze względu na zmianę stanu prawnego, spowodowaną wejściem w życie ustawy z

dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. Nr 131, poz. 1075), w wyniku której hipoteka zwykła została zlikwidowana.

W dniu 15 lipca 2011 r. A. K., na podstawie pełnomocnictwa udzielonego jej w dniu 15 lutego 2011 r., złożyła w akcie notarialnym, nr Rep. A [...], oświadczenie o ustanowieniu na rzecz Banku [...] hipoteki umownej łącznej do kwoty 9 100 000 zł na nieruchomościach lokalowych nr 7, 21, 26, 31 i 43. W § 2 tego aktu oświadczyła, że spółka „J.” wystawiła w dniu 11 lutego 2011 r. weksel własny w pełni wypełniony jako zabezpieczenie wykonania postanowień ugody zawartej pomiędzy Bankiem [...] a spółką pod firmą S. P. sp. z o.o. z siedzibą w Z., dotyczącej umowy kredytu budowlanego nr [...] z dnia 28 listopada 2006 r.

W dniu 19 lipca 2011 r. spółka „J.” złożyła wniosek o wpis ustanowionych hipotek, a następnie pismem z dnia 15 września 2011 r. cofnęła go, w związku z czym postanowieniem z dnia 19 grudnia 2011 r. postępowanie w tej sprawie zostało umorzone.

Sąd Rejonowy uznał, że A. K., składając w dniu 15 lipca 2011 r. oświadczenie o ustanowieniu hipoteki, działała w granicach umocowania, ponieważ dokonywała czynności zmierzających do realizacji celu, dla którego pełnomocnictwo zostało jej udzielone. Ze względu na zmianę stanu prawnego celu tego nie udało się zrealizować, dlatego konieczne było skorygowanie oświadczenia o ustanowieniu hipotek. Pełnomocnictwo nie zostało więc użyte wielokrotnie; ponownie złożone oświadczenie o ustanowieniu hipotek było jedynie dopełnieniem oświadczenia z dnia 16 lutego 2011 r. W treści pełnomocnictwa nie zastrzeżono zresztą, że może ono być użyte tylko w dniu 16 lutego 2011 r. lub tylko do tego dnia.

Na skutek apelacji uczestniczki, Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 9 listopada 2012 r. uchylił zaskarżone postanowienie i oddalił wniosek o wpis. Zaaprobował wywody Sądu pierwszej instancji dotyczące pełnomocnictwa, uznał jednak, że oświadczenie o ustanowieniu hipoteki z dnia 15 lipca 2011 r. zostało złożone z przekroczeniem zakresu umocowania ze względu na brak tożsamości stosunku prawnego, z którego ma wynikać zabezpieczona wierzytelność. Pełnomocnik został umocowany do złożenia oświadczenia woli o ustanowieniu hipotek do łącznej kwoty 9 100 000 zł - na rzecz Banku [...] – na zabezpieczenie

zapłaty sumy wekslowej wynikającej z weksla własnego wystawionego przez spółkę „J.”, będącego zabezpieczeniem spłaty kredytu udzielonego spółce pod firmą S. P. sp. z o.o. w Z. na podstawie umowy kredytu nr [...] z dnia 28 listopada 2006 r. Z oświadczenia złożonego w dniu 15 lipca 2011 r. wynika natomiast, że weksel własny w pełni wypełniony zabezpiecza wykonanie postanowień ugody zawartej pomiędzy Bankiem a spółką S. P. sp. z o.o., dotyczącej umowy kredytu budowlanego nr [...] z dnia 28 listopada 2006 r. Z kolei z twierdzeń wniosku wynika, że ugoda została zawarta w dniu 28 lutego 2011 r., a weksel własny wystawiony przez spółkę „J.” miał stanowić dodatkowe zabezpieczenie tej ugody. Ze względu na to, że w chwili udzielenia pełnomocnictwa ugoda nie istniała, pełnomocnik nie był umocowany do złożenia oświadczenia o ustanowieniu hipoteki o treści przytoczonej w akcie notarialnym z dnia 15 lipca 2011 r., Rep. A nr [...]. Do oceny skutków przekroczenia zakresu umocowania ma zastosowanie art. 103 § 1 k.c., dlatego ważność ustanowienia hipoteki będzie uzależniona od potwierdzenia przez spółkę „J.” oświadczenia złożonego przez pełnomocnika w dniu 15 lipca 2011 r. Wobec braku takiego potwierdzenia – stwierdził Sąd Okręgowy - trzeba przyjąć, że w dniu 15 lipca 2011 r. nie doszło do ważnego ustanowienia hipoteki.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego wnioskodawca, powołując się na obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie odrzucenie apelacji uczestniczki lub orzeczenie co do istoty sprawy i oddalenie apelacji. Wskazał na naruszenie art. 65 k.c. przez dokonanie błędnej wykładni pełnomocnictwa z dnia 15 lutego 2011 r. oraz oświadczenia z dnia 15 lipca 2011 r. o ustanowieniu hipoteki i przyjęcie, że nie ma tożsamości stosunku prawnego, z którego ma wynikać wierzytelność zabezpieczona hipoteką, i art. 506 § 2 k.c. przez nieuwzględnienie ustanowionego w tym przepisie domniemania, mimo że z treści wniosku o wpis oraz z treści ugody wynika, iż zmianie uległy jedynie warunki spłaty kredytu. Zarzucił też obrazę art. 370 w związku z art. 368 § 1 pkt 1 i art. 13 § 2 k.p.c. przez zaniechanie odrzucenia apelacji, pomimo że została ona wniesiona od nieistniejącego postanowienia z dnia 16 lipca 2012 r., art. 626⁸ § 2 w związku z art. 626⁶ § 1 i art. 228 § 2 k.p.c. przez pominięcie treści ugody z dnia 28 lutego 2011 r. znajdującej się w aktach w chwili

złożenia wniosku o wpis, treści oświadczenia o ustanowieniu hipoteki z dnia 16 lutego 2011 r. oraz treści pełnomocnictwa z dnia 11 lutego 2011 r., z których to dokumentów wynikało, że na podstawie tego samego pełnomocnictwa A. K. złożyła oświadczenie o ustanowieniu hipoteki zwykłej łącznej w kwocie 9 100 000 zł na zabezpieczenie weksla własnego z dnia 11 lutego 2011 r. wystawionego przez spółkę „J.” jako zabezpieczenie umowy ugody, a ponadto przez pominięcie pisma spółki „J.” z dnia 9 maja 2011 r., w którym spółka przyznała, że pełnomocnictwo z dnia 11 lutego 2011 r. uprawniało A. K. do złożenia oświadczenia o ustanowieniu hipoteki na zabezpieczenie weksla własnego z dnia 11 lutego 2011 r., wystawionego na zabezpieczenie umowy ugody, mimo że w dniu udzielenia pełnomocnictwa ugoda nie została jeszcze zawarta, i art. 626⁸ § 2 k.p.c. przez nierozpoznanie wniosku o wpis zgodnie z jego treścią i pominięcie, że według treści wniosku hipoteka miała zabezpieczać wierzytelność wynikającą z weksla własnego wystawionego przez spółkę „J.” w dniu 11 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 370 w związku z art. 368 § 1 pkt 1 i art. 13 § 2 k.p.c. przez rozpoznanie apelacji od nieistniejącego orzeczenia jest pozbawiony racji, Sąd Okręgowy bowiem w sentencji zaskarżonego postanowienia i w jego uzasadnieniu jedynie błędnie oznaczył datę wydania przez Sąd Rejonowy w K. postanowienia w sprawie sygn. akt Dz. Kw.[...], które - jak wynika z oryginału orzeczenia - zostało wydane w dniu 6 lipca 2012 r. (k. 288 - 292). Nie ulega wątpliwości, że Sąd Okręgowy rozpoznał apelację wniesioną od tego właśnie postanowienia, ponieważ świadczy o tym jednoznacznie treść zaskarżonego postanowienia, a dodatkowo także sygnatura akt. Sąd Okręgowy popełnił natomiast oczywistą omyłkę w oznaczeniu daty postanowienia Sądu pierwszej instancji. W tej sytuacji Sąd Najwyższy na podstawie art. 350 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ oraz art. 13 § 2 k.p.c. sprostował zaskarżone postanowienie w ten sposób, że w miejsce błędnie wpisanej w sentencji oraz w uzasadnieniu tego postanowienia daty „16 sierpnia 2012 r.”, jako daty postanowienia Sądu Rejonowego w K., wpisał datę „6 lipca 2012 r.”

Przystępując do rozważenia zarzutu naruszenia art. 626⁸ § 2 w związku z art. 626⁶ § 1 i art. 228 § 2 k.p.c. przez pominięcie znajdującej się w aktach ugody z dnia 28 lutego 2011 r., dotyczącej kredytu budowlanego udzielonego spółce S. P. na podstawie umowy zawartej w dniu 28 listopada 2011 r. nr [...], a przez to nieuwzględnienie, że ugoda ta nie stanowi odrębnego stosunku prawnego od umowy kredytu, trzeba przypomnieć, że – zgodnie z art. 626⁸ § 2 k.p.c. – w postępowaniu wieczystoksięgowym kognicja sądu ogranicza się do badania jedynie treści i formy wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treści księgi wieczystej. W orzecznictwie przyjmuje się, że w ramach tak określonej kognicji sąd jest obowiązany zbadać również dokumenty znajdujące się w chwili złożenia wniosku o wpis w aktach księgi wieczystej, jeżeli wnioskodawca powołał na nie we wniosku i mają one znaczenie dla oceny objętych nim uprawnień (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, zasadę prawną, z dnia 16 grudnia 2009 r., III CZP 80/09, OSNC 2010, nr 6, poz. 84 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2004 r., II CK 265/04, nie publ., z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 36/09, nie publ., z dnia 6 kwietnia 2011 r., I CSK 367/10, nie publ. i z dnia 5 października 2012 r., IV CSK 213/12, nie publ.). Trzeba podkreślić, że zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, zasadą prawną z dnia 16 grudnia 2009 r., III CZP 80/09, sąd rozpoznając wniosek o wpis w księdze wieczystej związany jest stanem rzeczy istniejącym w chwili złożenia wniosku i kolejnością jego wpływu. W uzasadnieniu tej uchwały podkreślono, że wpis do księgi wieczystej może nastąpić jako łączny rezultat złożenia i zbadania wniosku, dokumentów i treści księgi wieczystej oraz że dokonanie wpisu na podstawie dokumentów niedołączonych do wniosku stanowi przekroczenie granic kognicji sądu wieczystoksięgowego.

W niniejszej sprawie skarżący dołączył do wniosku wypis aktu notarialnego z dnia 15 lipca 2011 r., nr Rep. A [...], dokumenty pełnomocnictwa udzielonego D. D. i J. S., kserokopię rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 11 maja 2010 r. w sprawie nadania statutu Bankowi [...] (Dz.U. Nr 81, poz. 535 ze zm.), potwierdzenie uiszczenia opłaty oraz odpisy wniosku (k. 101 – 102). Nie dołączył natomiast ugody z dnia 28 lutego 2011 r. ani nie powołał się na ten dokument ze wskazaniem, że znajduje się on już w aktach księgi wieczystej. W tej sytuacji zarzut

nieuwzględnienia ugody z dnia 28 lutego 2011 r. nie może odnieść zamierzonego skutku, w postępowaniu wieczystoksięgowym bowiem sąd bada treść księgi wieczystej, a nie treść dokumentów dołączonych do wszystkich wcześniej składanych wniosków. Dokumenty te podlegają badaniu, jeżeli wnioskodawca powoła się na nie we wniosku i wskaże, że znajdują się one już w aktach księgi wieczystej. Trzeba dodać, że wyznaczony treścią art. 626⁸ § 2 k.p.c. zakres kognicji sądu w postępowaniu wieczystoksięgowym obowiązuje w obu instancjach (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2006 r., V CSK 214/06, nie publ.).

W sytuacji, w której ugoda z dnia 28 lutego 2011 r. nie była objęta kognicją Sądu Okręgowego, zarzut naruszenia art. 506 § 2 k.c. przez nieuwzględnienie, że dokonana tą ugodą zmiana warunków spłaty kredytu udzielonego na podstawie umowy z dnia 28 listopada 2006 r. nie stanowiła odnowienia, usuwa się spod oceny Sądu Najwyższego.

Skarżący ma natomiast rację podnosząc, że Sąd Okręgowy – z naruszeniem art. 65 k.c. – nie dokonał wykładni żądania wniosku, w którym domagał się on dokonania wpisu hipoteki umownej łącznej do kwoty 9 100 000 zł „...na zabezpieczenie w postaci weksla własnego z wystawienia J. Sp. z o.o. z/s w K. ..., przyjętego jako dodatkowe zabezpieczenie umowy ugody zawartej ze spółką S. P. Sp. z o.o. w dniu 28.02.2011 r., która zmieniła warunki spłaty kredytu budowlanego udzielonego na podstawie umowy nr [...] z dnia 28.11.2006 r....”. Równoczesne powołanie się na wierzytelność wynikającą z weksla własnego oraz na umowę ugody zmieniającą warunki spłaty kredytu udzielonego na podstawie umowy z dnia 28 listopada 2006 r., która legła u podstaw wystawienia weksla, oznacza, że hipoteka miała zabezpieczać dwie wierzytelności, tj. wierzytelność wekslową i wierzytelność wynikającą z umowy, którą weksel zabezpieczał.

Powszechnie przyjmuje się, że jakkolwiek wystawienie weksla z reguły znajduje podstawę prawną w stosunkach kauzalnych zachodzących między stronami, zobowiązanie wekslowe ma charakter abstrakcyjny. *Causa* tego zobowiązania nie jest wyrażona w wekslu i nie ma wpływu na ważność i realizację wierzytelności wekslowej. Zobowiązanie wekslowe nabiera samodzielnego

charakteru, jest inkorporowane w dokumencie, jakim jest weksel. Z punktu widzenia wierzyciela posiadanie tego dokumentu jest niezbędną przesłanką istnienia jego uprawnień wekslowych, a zarazem przesłanką legitymacji formalnej (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95, OSNC 1995, nr 12, poz. 168).

Skarżący nie ma racji przyjmując, że jedną hipoteką można zabezpieczyć tylko jedną wierzytelność. Zasady takiej nie można obecnie wywieść przepisów działu II ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 707 ze zm. – dalej: „u.k.w.h.”), nie ma więc przeszkód, by hipoteka - z wyjątkiem hipoteki ustawowej - została ustanowiona dla zabezpieczenia kilku wierzytelności. Potwierdzeniem tej tezy jest art. 68¹ u.k.w.h., z którego wyraźnie wynika, że hipoteka umowna może także zabezpieczać kilka wierzytelności z różnych stosunków prawnych przysługujących temu samemu wierzycielowi. W takim wypadku mamy do czynienia z jedną hipoteką w ogólnej kwocie dla zabezpieczenia wszystkich wierzytelności, z tym że wszystkie te wierzytelności powinny być wymienione w podstawie wpisu (§ 46 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 września 2001 r. w sprawie prowadzenia ksiąg wieczystych i zbiorów dokumentów, Dz.U. Nr 102, poz. 1122 ze zm., i § 53 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 listopada 2013 r. w sprawie zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie informatycznym, Dz.U. z 2013 r., poz. 1411).

Uszło uwagi Sądu Okręgowego, że wniosek o wpis dotyczył hipoteki mającej zabezpieczać dwie wierzytelności, tj. wekslową i wynikającą ze stosunku kauzalnego oraz że bez zbadania ugody z dnia 28 lutego 2011 r. nie można było przesądzać o braku tożsamości stosunku kauzalnego, leżącego u podstaw wystawienia i wręczenia weksla, a w ślad za tym o złożeniu przez A. K. oświadczenia o ustanowieniu hipoteki z przekroczeniem zakresu umocowania. Trzeba jednak stwierdzić, że pomimo częściowo błędnego uzasadnienia zaskarżone postanowienie w ostatecznym wyniku odpowiada prawu.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, zakres kognicji sądu w postępowaniu wieczystoksięgowym jest wprawdzie zwężony, lecz nie

ogranicza się do samego tylko badania czynności prawnej mającej stanowić podstawę wpisu pod względem formalnoprawnym. Czynność ta podlega także badaniu pod względem jej skuteczności materialnej, badanie treści dokumentu dołączonego do wniosku o wpis mieści bowiem w sobie również obowiązek oceny, czy dokument ten stanowi uzasadnioną podstawę wpisu (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1995 r., III CZP 158/95, OSNC 1996, nr 4, poz. 47 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 1963 r., III CR 177/62, OSNCP 1964, nr 2, poz. 36, z dnia 18 listopada 1971 r., III CRN 338/71, OSNCP 1972, nr 6, poz. 110, z dnia 27 kwietnia 2001 r., III CKN 372/00, nie publ., z dnia 29 czerwca 2004 r., II CK 541/03, OSNC 2005, nr 6, poz. 112, z dnia 27 października 2004 r., IV CK 121/04, OSNC 2005, nr 11, poz. 191, z dnia 21 kwietnia 2005 r., III CK 446/04, nie publ., z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 36/09, OSNC-ZD 2010, nr A, poz. 16 i z dnia 7 grudnia 2011 r., II CSK 604/10, nie publ.).

Zgodnie z art. 67 u.k.w.h., do powstania hipoteki niezbędny jest wpis w księdze wieczystej. Rozpoznając wniosek o wpis i wypełniając obowiązek badania skuteczności materialnej czynności prawnej mającej stanowić podstawę dokonania wpisu, sąd nie może abstrahować od wierzytelności, dla której zabezpieczenia hipoteka została ustanowiona. Powszechnie bowiem przyjmuje się, że hipoteka jest prawem akcesoryjnym, pozostającym w ścisłym związku z wierzytelnością, którą zabezpiecza. Oznacza to, że w zasadzie hipoteka może istnieć tylko o tyle, o ile istnieje prawo zasadnicze, czyli wierzytelność. Wpływa stąd wniosek, że w postępowaniu o wpis hipoteki umownej sąd powinien zbadać, czy została ona skutecznie ustanowiona. Jeżeli hipoteka ta ma zabezpieczać wierzytelność wekslową, sąd powinien zatem zbadać ważność weksla, będącego źródłem tej wierzytelności.

Nie ulega wątpliwości, że ze względu na zwężony zakres kognicji sądu w postępowaniu wieczystoksięgowym badanie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką jest z natury rzeczy ograniczone. Przesłanki wynikające z dokumentów powinny jednak podlegać merytorycznej kontroli sądu, ponieważ wpływają na treść księgi wieczystej i związane z nią domniemania prawne. Przemawia za tym również wzgląd na ochronę wierzycieli, merytoryczna kontrola zabezpieczonej wierzytelności może bowiem zapobiec fikcyjnym czynnościom prawnym,

podejmowanym wyłącznie w celu uzyskania wpisu hipoteki, księga wieczysta ma natomiast odzwierciedlać pewny stan prawny.

Z dołączonego do wniosku wypisu aktu notarialnego z dnia 15 lipca 2011 r., obejmującego oświadczenie o ustanowieniu hipoteki nie wynika, by notariuszowi został okazany weksel własny wystawiony przez Spółkę J. w dniu 11 lutego 2011 r. Do wniosku o wpis skarżąca także nie dołączyła uwierzytelnionej kserokopii weksla, z którego ma wynikać zabezpieczona wierzytelność, uniemożliwiając sądowi ocenę jego ważności. Z tej już tylko przyczyny - wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącej - wyłączona była możliwość wpisu hipoteki zabezpieczającej samą tylko wierzytelność wekslową.

Z tych względów, skoro zaskarżone postanowienie pomimo częściowo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 8 pkt 5 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).